

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Gustav Pedersen: Selve det foreliggende Lovforslag, der jo er overordentlig enkelt og ligetil, kan antagelig ikke give Anledning til Diskussion. Det eneste Spørgsmaal er i Virkeligheden, om det Beløb, denne midlertidige Lov har givet og fortsat kan give, er nødvendigt for at bringe fornøden Balance dels paa Finansloven og dels paa Regnskabet, og idet jeg i øvrigt henviser til den Diskussion, der blev ført under Behandlingen af Loven om Forlængelse af de midlertidige Toldafgifter, vil jeg for mit Vedkommende mene, at som Forholdene ligger, er der ikke nogen rimelig Grund til at undlade at forlænge denne Lov, der udløber pr. 31. Oktober 1936. Jeg skal derfor anbefale, at Lovforslaget vedtages i den foreliggende Skikkelse.

Duborg: Det foreliggende Lovforslag er jo en af de mange Gengangere af Kriselove, der synes at faa en permanent Karakter. Det er selvfølgelig lidet tiltalende, at man, naar en særlig Anledning foreligger, faar en Indtægtslov, og at Finansministeren saa, naar denne Lov udløber, benytter en kærkommen Lejlighed til at faa nogle ekstraordinære Penge ind i Statskassen uden Hensyn til, at de Formaal, der oprindelig var Forudsætningen for saadanne Kriseloves Vedtagelse, ikke mere har samme Vægt. Men det er jo ikke noget usædvanligt, og der er for saa vidt ikke noget mærkeligt deri. Der kan dog være Anledning til at paatale, at selve denne Form, denne nye Form, om man kan kalde det saaledes — det er jo en Eftervirkning af de ejendommelige særlige Forhold, der har hersket her i Landet nu i en Aarrække —, bliver saa at sige den normale Form for Indtægtskattelovgivning. Jeg tror, at hele vor Indtægtskattelovgivning derigennem faar en for tilfældig, for uensartet og lidet sammenhængende Karakter.

Jeg benytter Anledningen til at fremkomme med disse Bemærkninger, der gælder det foreliggende Forslag, og som kunde gælde mange af de andre tilsvarende Forslag, som undergives en saadan Forlængelse. Det er blevet gjort gældende — sidst ved denne Lovs Vedtagelse —, at i Betragtning af, at den danske Arveafgift var relativt lav i Sammenligning med forskellige andre Landes, var en saadan Forhøjelse ikke uden Begrundelse. Jeg maa sige om denne Betragtning, at det er en noget ensidig og meget ufuldstændig Betragtning. Arveafgiften og Formueafgiften eller Formue-

skatten, som vi kalder den, er jo et sammenhængende Hele. I visse Lande har man høje, ja, meget høje Arveafgifter og saa en lav eller slet ingen Formueafgift; dette er Tilfældet f. Eks. i England. Her i Landet har vi hidtil haft et System med relativt høje Formueskatter og en relativt lav Arveafgift. Men man kan forstandigvis ikke gaa begge Veje og have baade absolut høje Formueskatter og absolut høje Arveafgifter. Derved vil man modvirke eller hindre Formueopsamlingen og altsaa gøre stor Skade for hele det private Erhvervslivs Udvikling.

Det er jo givet, at et Parti som mit, Venstre, har den Opfattelse, at det private Erhvervsliv i Fremtiden som i Fortiden er det bærende i det økonomiske Samfund. Vi vil derfor ikke se med Ligegyldighed paa en skattemæssig Udvikling, som er en afgørende Hindring for den fornødne Formueopsamling, for at det private Erhvervsliv kan udfylde den Opgave, den har inden for den samlede Økonomi.

Jeg ønsker ved denne Lejlighed at understrege, at vi med særdeles Tilfredshed ser, at Regeringen ogsaa denne Gang gaar ind for den Betragtning, at Arv efter Forældre og Ægtefællers Arv indbyrdes ikke er undergivet den Forhøjelse, som gælder for de andre Arveled. Vi lægger megen Vægt ogsaa paa denne Side af Sagen, og man tør vel i dette, at Regeringen forelægger Lovforslaget uændret paa dette Omraade, se en Anerkendelse af, at ogsaa Regeringen indrømmer, at der bestaar en væsentlig Forskel arvemæssigt set mellem den nærmeste Familie og de fjernere Led inden for Arvefølgen.

Loven er jo oprindelig en Kriselov og maa ogsaa i nogen Maade ses under samme Synsvinkel ved den Behandling, her finder Sted i Dag. Der vil derfor ikke være noget søgt eller unaturligt i, at vi fra vor Side maa gøre Regeringen opmærksom paa, at naar Regeringen stiller sig afvisende, som Regeringen hidtil har gjort, over for alle eller næsten alle vore Krav om Lettelser for det Erhverv, der er mest kriseram, nemlig Landbruget, saa kan vi ikke føle nogen stor Trang til at hjælpe Regeringen til ekstraordinære Indtægter, og jeg skal derfor sige, at paa nuværende Tidspunkt maa vi stille os meget reserveret over for hele dette Spørgsmaal. Vil Regeringen imidlertid gaa ind i Realitetsforhandlinger om de Forslag, der er stillet af os, er det givet, at saa er vi nødsaget til og villige til at skaffe den Dækning, som er nødvendig, og det foreliggende Lovforslag kan da meget